

בגיליון:
ניצחון לקומוניסטים
בגראץ שבאוסטריה

זו הדרך

פועלי כל הארצות התאחדו!
ZO HADEREKH زو هديرخ

גיליון 38 / 6 באוקטובר 2021

פעילי מק"י ובנק"י מצעדי יום העובד הבינלאומי, האחד במאי, בנצרת, 1 במאי 2021 (צילום: זו הדרך)

הקומוניסטים ודרכם

ובאנגלית, נוסף על יומון בערבית ושבוועון זה בעברית). זו מפלגה השוללת את האידיאולוגיה הציונית, איננה "יהודית" ואף לא "ערבית". למק"י סניפים פעילים ברחבי הארץ, מוסדות דמוקרטיים מתפקדים ודיונים רעיוניים עמוקים. מק"י איננה רק מפלגה פרלמנטרית (הפועלת במסגרת סיעת חד"ש ברשימה המשותפת), אלא "מפלגת שטח" (יש עוד כאלה?). היא פועלת במישורים רבים: בקרב עובדים, נשים, סטודנטים, ברשויות מקומיות, בתנועות שלום ובתנועות חברתיות, בתחום התרבות, בקרב בני נוער ואף ילדים.

על מנת לשבור את המצור התקשורתי סביב מק"י, גיליון "זו הדרך" שבידיך מפרסם חלק קטן מהנושאים העומדים לדיון בקרב חבריה. אלה עמודים מעטים, מתוך עשרות שהוגשו לעיונם של חברות וחברי המפלגה. בסופו של דבר הם אלה שיחליטו על המשך דרכה. ברוכים הבאים והבאות למפלגה מהפכנית, למפלגה הנאבקת ליישום עקרונותיה.

בסוף השבוע תתקיים בשרעם הוועידה ה-28 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י). אין צורך לדפדף ביום ראשון הקרוב בעיתונות בשפה העברית ולחפש ידיעות על אודותיה, כי כנראה לא יהיו כאלה. ייתכן ש"כתב לענייני ערבים" כלשהו יקדיש לוועידת הקומוניסטיות והקומוניסטים כמה משפטים – ותו לא.

ההתעלמות של העיתונות הממסדית מהוועידה, וסירובה לסקר את העשייה היומיומית הענפה של מק"י, איננה מקרית. הרי לאיזו "משבצת" אפשר להכניס את המפלגה הוותיקה בארץ (אשר נוסדה לפני 102 שנה), שהיא גם יהודית וגם ערבית, נאבקת בכיבוש ובאפליה ודוגלת בשוויון, נלחמת בקפיטליזם ומצדדת בסוציאליזם?

היא איננה "מפלגת אינסטנט" (102 שנה, הזכרנו?), לא "מפלגת אווירה" ואף לא מפלגה וירטואלית (חרף ערוצי התקשורת המקוונים הרבים שלה בעברית, בערבית

קו בר-לב סביב כוכב יאיר

"קו בר-לב - מערך הגנה מבוזר שנבנה ע"י משטרת ישראל בעומק השטח סביב כוכב יאיר".

ציוץ של "מילון העת החדשה", 25.9

משטרת המחשבות קשובה לקומוניסטים

"יעקב שרת, בנו של משה שרת, ראש הממשלה השני של מדינת ישראל, הבהיר לעופר אדרת בריאיון שפורסם ב'הארץ' שהוא 'עבד בשב"כ בתפקיד, שהיה קשור במעקבים אחרי המפלגה הקומוניסטית'. שרת, הרשה לי ממרחק של קרוב לשבעים שנה לומר לך, שניכר שאתה וחברייך עשיתם את עבודתכם ברשלנות רבה מאוד. רעיתי ואני היינו באותן השנים מגיחים בלילות בעיתון 'קול העם', עיתונה היומי של המפלגה הקומוניסטית. בין הגהה להגהה קיבלנו את שיחות הטלפון שהגיעו למערכת העיתון. אתם, אנשי הש"ב, התרשלם בהאזנה, כי אנחנו שמענו את השיחות בין המאזינים, ואת שלל ההתבדחויות שלכם, שלא אחת היו פלשון עברית מובסת. אני מתבייש להקליד כאן את תוכן הגס של ההתבדחויות שלכם. אני מבקש את סליחתך, על שנאלצת להאזין לצעקות מחרישות האוזניים של המשורר אלכסנדר פן, שלא היה מוכן לסלוח לי כששגיתי בניקוד המילה 'נאָמט'. אני מתנצל לפניך, אם נפגעה שמיעתך בעת האזנה לשאגות של המשורר האהוב עלי. אני מקווה שכתבת בדו"ח שלך, שפן קפדן מאוד וקנאי לשפה העברית. הוא אינו מוכן לקבל שגיאה בניקוד של שיר".

מכתב למערכת מאת איתן קלינסקי, "הארץ", 27.9

משטרת חרטא ברטא

"חשוב לי לומר כי זה מוציא אותי מדעתי. קצין משטרה מסביר למפגינים ולמפגינים נגד האלימות בחברה הערבית בקרבת ביתו של השר לביטחון פנים עמר בר לב כוכב יאיר שבג"ץ קבע שמותר להפגין רק אחרי צאת שבת. אני במילים עדינות: לא נכון, חרטא ברטא. קשקוש, שקר גס. זה מוציא אותי מדעתי כי המשטרה יודעת את זה, הייתה בעצמה בבג"ץ ופשוט עושה הכל כדי לסתום לאנשים פיות. נמאס".

ציוץ של כתב "הארץ" ג'וש בריינר, 25.9

לפתע המשטרה מגלה פעלתנות יתר

"סומאיה אל טלאקה נרצחה בלחיה. מה עושה המשטרה? עוצרת את 3 בנותיה, הצעירה בת 14. מביאה אותן לתחנת המשטרה בחשד לרצח (בלי כל חשד סביר). כשהן אפילו לא יודעות שאימא שלהן מתה. בלי שירותי רווחה. בלי פסיכולוגית, כלום. למה? ככה. אף שוטר או קצין לא היה מעז לעשות דבר כזה ביישוב יהודי. ככה לא בונים אמון. תארו לעצמכם שהנערות האלה דווקא מחזיקות בידן מידע חשוב לחקירה. נראה לכם שהן ירצו לשתף פעולה אחרי התנהלות כזו בריגנית?".

ציוץ של כתבת "ידיעות אחרונות" בדרום, אילנה קוריאל, 27.9

אכן, חומר למחשבה

"העובדה שמועמדת המפלגה הקומוניסטית ניצחה במפתיע בבחירות לעיריית גראץ, העיר השנייה באוסטריה, מעוררת מחשבות ואף מעלה שאלות נוקבות".

קנצלר אוסטריה סבסטיאן קורץ, "קורייר", 27.9

דייג, אוהב דגים? עיתונאי אוהב צנזורה?

"עיתונאי, אוהב צנזורה? קשה לדמיין כתב שלא חש צביטה מעיקה בקיבה כשגוף חיצוני פוסל לו כתבה או מחייב אותו לעקור ממנה מידע עסיסי שהושג בעמל רב. אבל העיתונות הישראלית חיה בנוח עם קיומה של צנזורה צבאית עם סמכויות חריגות, גוף שעצם קיומו אחראי במידה רבה לדירוג הבינוני של ישראל במדדי חופש עיתונות בינלאומיים".

איחר ב"ז", "העין השביעית", 26.9

דברים בשם אומרם**המשטרה שומרת על שר המשטרה**

"המשטרה לא מאפשרת למפגינים נגד האלימות בחברה הערבית להפגין מול ביתו של השר לביטחון פנים עמר בר-לב בטענה שאסור להפגין מול בתי נבחרים ציבור במהלך השבת".

ציוץ של כתבת גלי צה"ל איילת ברון, 25.9

משטרת כל טעויותיה

"למה להציק להפגנה מסודרת של אימהות שכולות? השתגעו? עושים את כל הטעויות. תנו להן להפגין ושהשר בר לב ייצא אליהן ויחבק אותן במקום להימלט משם בכל מיני תירוצים".

ציוץ של כתבת "הארץ" נועה לנדאו, 25.9

מכתבים**למערכת****אתר אינטרנט חדש: עזה מבפנים**

ארגון גישה שמח לחלוק עם קוראי "זו הדרך" עדכון חדש לאתר "עזה מבפנים" – המדריך השלם לסגר על עזה.

לפני 16 שנים, בספטמבר 2005, השלימה ישראל את יישום תוכנית ההתנתקות מרצועת עזה. אבל היא לא באמת התנתקה. ב-2007, אחרי השתלטות חמאס על הרצועה, הכריזה ישראל על הרצועה "שטח עיון" והחמירה את ההגבלות הקיימות על תנועת אנשים וסחורות לכדי סגר מחניק. הסגר ממשיך, עד היום, לחסום פיתוח כלכלי ולהפר זכויות בסיסיות.

הגבלות התנועה שישראל אוכפת השתנו מעט עם השנים, אך הסגר נותר על כנו. גם בין מלחמות ורקטות, כשעזה כבר לא בכותרות, הוא ממשיך לפגוע כמעט בכל פרט בחיי היום-יום של תושבי הרצועה ומשפיע גם על חייהם של פלסטינים מחוץ לה.

הסגר, שישראל הודתה בעבר שהוא אמצעי של לוחמה כלכלית, הוא גם חלק ממערך רחב יותר של נישול, של פיצול ושל פשעי אפרטהייד. ישראל ממשיכה לשלוט באמצעותו בעזה, מרחוק, ולהעניש קולקטיבית את שני מיליון האנשים, מחציתם ילדים, החיים ברצועה תחת כיבוש.

כדי ללמוד עוד על המדיניות הישראלית כלפי הרצועה, ועל מה שחייב להשתנות בה כדי לשפר את חייהם של כל יושבי האזור, בקרו באתר "עזה מבפנים".

תניה הרי, מנכ"לית גישה**לאתר "עזה מבפנים":**

https://features.gisha.org/gaza_up_close_he

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל
zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

רה"מ קרא להם "פצצה מתקתקת" והאוצר רוצה לשלול מהם דמי אבטלה

הלא-מחוסנים אינם אויבי הציבור

המיטות לנפש וקיצוץ בתקנים לרופאים ולצוותים רפואיים. אם המדינה בת ערובה לכמה מאות חולים קשה, אין זאת אלא משום שהמדינה הרסה ביעילות מופתית את מערכת הבריאות של עצמה. במקרה של ישראל מדובר במערכת שהייתה, גם אחרי שנים של הרעבה, אחת ממערכות הבריאות הציבוריות הטובות בעולם. לכן, ולאור ההצלחה הפנומנלית של החיסונים, אני מקבל את תזת הקריסה תחת נטל הקורונה בחודשים הקרובים.

גם אם נקבל את דבריו של ד"ר גלנטה על קריסת מערכת הבריאות הישראלית כתוצאה ממאות בודדות של חולים בקורונה, חייבת להישאל השאלה מדוע דווקא 363 הלא מחוסנים הם הקש השובר את גב המערכת ולא חולים אחרים. אם גלנטה מחפש להאשים את ציבור החולים המאושפז בבתי החולים – מדוע הוא נטפל דווקא לאנשים בלתי-מחוסנים? האין קבוצות אחרות של חולים שניתן להאשים בכך שקיבלו החלטות גרועות, ולכן מאושפזים ו"מחזיקים את המדינה כבת ערובה"? הרשו לי להציע לד"ר גלנטה ציבור נוסף להאשים – ציבור המעשנים.

אין השוואה קלה מזאת: כ-8,000 ישראלים מתים מדי שנה מתוצאות של עישון. 700 מהם – מעישון פסיבי, כלומר הם קורבנות עישון של אחרים. 87% מהגברים המתים מסרטן הריאות בישראל הם מעשנים, ו-70% מהנשים הן מעשנות (קופ"ח כללית, 2018). בעת כתיבת שורות אלה, קטלה מגיפת הקורונה בישראל 7,684 בני אדם – וזאת כשנה וחצי מאז שהתפרצה לראשונה בארץ. בתקופה זו מתו כ-12,000 ישראלים מהשלכות של עישון, בתוכם כ-1,050 קורבנות עישון פסיבי.

מערכת בריאות לכולם

ובכן, גם מעשנים וגם לא מחוסנים קיבלו החלטות גרועות שמשפיעות על בריאותם, על בריאות הסובבים אותם ועל מערכת הבריאות הציבורית. מההשוואה הגסה ביניהם עולה כי המעשנים אחראים ליותר תחלואה ותמותה ולעומס על המערכת. לפי ההיגיון של ד"ר גלנטה ואחרים, אולי דווקא המעשנים מחזיקים את המדינה כבת ערובה? הרי הם מבזבזים משאבי ציבור ומונעים טיפול רפואי הגון מאחרים!

למחזיקים בעמדה זו ראוי להזכיר, כי תפקידה של מערכת הבריאות הציבורית הוא להבטיח שירותי בריאות מיטביים לציבור הישראלי כולו. אל לנו להפלות בין חולים לפי ההחלטות שקיבלו במהלך חייהם, בין אם מדובר בעישון סיגריות, באכילת מוצרי בשר עתירי כולסטרול או בסירוב להתחסן.

התייחסות לציבור חולים מסוים כנטל על מערכת הבריאות היא חתירה תחת עקרון השוויון בזכות השירותי בריאות. אם חסרות מכונות הנשמה, מכשירי אקמו, מיטות או תקנים, זו אחריות המדינה לדאוג להשלמת החסר.

בשורה התחתונה, צריך לעודד התחסנות כדי לצמצם את התחלואה ולמנוע הופעה של וריאנטים חדשים ומסוכנים. יש דרכים רבות לעשות כן, אך בשום שלב ומשום סיבה אין להסית נגד אנשים לא מחוסנים או לפגוע בזכותם לשירותי בריאות או רווחה.

איתי אקנין

הנתונים המובהקים, המעידים על יעילות החיסונים של פיזור ובטיחותם, הפכו את פרויקט ההתחסנות לפתרון היחיד כמעט שמציעה המדינה למגפת הקורונה. שיעורי ההתחסנות הפכו מדד עיקרי להצלחה או לכישלון.

אך בישראל כמו בישראל, העניינים הסלימו מהר. מהתרגשות רבתי וקמפיין חיובי שהובילו להתחסנות בזק בשיעורים גבוהים, הפך פרויקט החיסונים למעין מאבק נגד הלא-מחוסנים. רה"מ אף כינה אותם "פצצה מתקתקת" שניתן בהחלט לקוראו כהסתה לאלימות נגדם.

אך מנתוני ההתחסנות עולה תמונה שונה מאוד. החיסונים זוכים באמון מצד רוב גדול בציבור, ובשיתוף פעולה כמעט גורף. האתגרים, אם כך, הם מיעוט של מבוגרים שלא התחסנו ולכן מצויים בסכנה, וילדים שלא התחסנו ולכן עלולים בסבירות גבוהה יותר להפיץ את הנגיף, אף כי הם מצויים בסיכון נמוך בעצמם.

הסברה והנגשה

את האתגרים הללו אפשר לפתור באמצעות הסברה והנגשת החיסונים לאוכלוסיות בעלות שיעור התחסנות נמוך. אולם למרבה הצער, גישה זו חוסה בצלו של פרויקט גדול יותר – הסתה ורדיפה של לא מחוסנים. למרות הקולניות של כמה אלפי הזויים שטוענים שהחיסון הוא "חיסול" וכיוצא בזאת, מרבית הלא-מחוסנים נמנים עם אוכלוסיות מוחלשות המונעות מחששות לגיטימיים שנובעים בין היתר מהיעדר נגישות לשירותי רפואה בסיסיים, למשל בכפרים הבלתי מוכרים בנגב. על פערים אלו צריך לגשר – ולא באמצעות איומים.

אך הממשלה לא רק מאיימת, אלא גם מכה. בשבועות האחרונים החלה הממשלה לקדם חוק שיגזול דמי אבטלה ל-90 יום מעובדים שפוטרו בגין סירובם להתחסן או להיבדק. ניתן כמובן להצדיק ולאכופף חובת בדיקות במקומות עבודה, אך שלילת דמי אבטלה לא קשורה בכך כלל. את טביעות האצבע של פקידי האוצר לא קשה לזהות על חוק זה, שתכליתו האמיתית היא יצירת תקדים שיאפשר בבוא העת לכרסם עוד ועוד בזכויות לדמי אבטלה של ציבורים נוספים.

אילנה קוריאלי, כתבת וואינט, פרסמה בחשבון הטוויטר שלה את הדברים הבאים מפיו של ד"ר אורי גלנטה, רופא בכיר ביחידה לטיפול נמרץ פנימי, מנהל שירות האקמו לכשל נשימתי בסורוקה: "... מתוך כל 50 חולי האקמו שמחוברים, כ-90% אינם מחוסנים. הלא מחוסנים תפסו את כל המדינה, ובטח את מערכת הבריאות, כבני ערובה". המסר שמביאה קוריאלי מפיו של ד"ר גלנטה פשוט מאוד: אנשים לא מחוסנים מציפים את מערכת הבריאות ומונעים טיפול מיטבי מחולים אחרים. ד"ר גלנטה אף מאשים את ה"לא מחוסנים" בהחזקת מערכת הבריאות והחברה כולה כבני ערובה.

הסתה לחוד ומציאות לחוד

בישראל כיום (5.10) ישנם כ-489 חולים קשה בקורונה בסך הכל, מתוכם 363 לא מחוסנים. אלה לא נתונים שמערכת בריאות במדינה עשירה כישראל אינה יכולה להתמודד עמם. אם היא מתקשה להתמודד עמם, הרי שהסיבה לכך היא ההרעבה והפירוק השיטתיים של מערכת הבריאות הציבורית בידי ממשלות הימין, אשר צמצמו באופן עקבי את מספר

מהאגודה: "התיג של הפשיעה בחברה הערבית כסוגייה ביטחונית הוא פסול כשלעצמו, שכן הפשיעה התפתחה על רקע הזנחה רבת שנים ומיגורה מחייב פעולה משולבת של רוחה, חינוך ותעסוקה, בצד ייעול הפעילות המשטרתית במסגרת החוק וערכי הדמוקרטיה".

המתמחים דוחים את מתווה קיצור התורנויות של הממשלה

ארגון המתמחים "מרשם" דחה (6.10) את מתווה קיצור התורנויות שמציעה הממשלה. לפי המתווה, קיצור תורנויות המתמחים מ-26 ל-18 שעות יחול על כל המקצועות בפריפריה למעט המקצועות הכירורגים, טיפול נמרץ והרדמה, החל מ-2022.

יצוין כי השבוע קיימו המתמחים שורה של הפגנות. ביום שני בלילה הפגינו מאות בסמוך לביתו של יו"ר מרצ ושר הבריאות ניצן הורוביץ במרכז תל אביב, וחמישה נעצרו. ביום ראשון הפגינו עשרות מתמחים, סטודנטים וסטאז'רים לרפואה מול הכנסת בזמן הדיון בוועדת הבריאות במתווה לקיצור התורנויות. כמה ממשותפי ההפגנה פשוט את מדיהם וזרקו אותם כאות מחאה וכאיתות לכוונתם להתפטר. לדבריהם, המתווה שמגבשת הממשלה יקל רק על מקצתם.

ארגון מרשם, המאגד את המתמחים, דורש מתווה שונה: "נלחם לקיצור תורנויות אמיתי. מנסים למכור לנו חצי מתווה – אבל אנחנו סיימנו לשחק משחקים. לא נותר על אף מתמחה; דורשים קיצור תורנויות אמיתי כבר ב-2022".

ועדת הבריאות בראשות ח"כ עידית סילמן (ימניה) התכנסה באותו יום לדיון בנושא המתווה לקיצור תורנויות המתמחים. בדיון השתתפו שרת הכלכלה אורנה בריבאי (יש עתיד) ושר הבריאות ניצן הורוביץ. בריבאי פרסמה בסוף השבוע טיוטה להיתר חדש לשעות העסקת מתמחים ברפואה בפריפריה, שיצמצם את אורך המשמורת להיקף של עד 18 שעות עבודה. בהדרגה צפוי ההיתר להתרחב לכל הארץ. מנכ"ל משרד הבריאות פרופ' נחמן אש ציין בדיון שלא ניתן לקבוע כי בסוף 2026 יחול ההיתר על כלל הרופאים. בנוסף, ביקש אש להסיר את המילה "מתמחים" מההסכם.

בעקבות איומים: אגד ודן הסירו פרסום נגד אלימות המתנחלים

חברות התחבורה דן ואגד החליטו להפסיק קמפיין המוקיע את אלימות המתנחלים בשטחים הפלסטינים הכבושים, בשל לחץ של הימין ואיומים "לשרוף את האוטובוסים". את קמפיין הפרסום על אוטובוסים יזמה שורה של ארגונים ובהם שוברים שתיקה, לוחמים לשלום, שלום עכשיו, עומדים ביחד, זדים, יש דין ומחזקים. זאת לאחר שבשבוע שעבר ביצעו 80 מתנחלים רעולי פנים בכפר מופקרה שבשטחים הכבושים פוגרום שהסתיים באשפוז של ילד פלסטיני בן 3 עם סדק בגולגולת. "בעקבות איומים של גורמי ימין בריוני בשריפת אוטובוסים, החליטו חברות התחבורה להתקפל, להתנער מהפרסום ולהסירו", נמסר משוברי שתיקה.

"פעילי הימין מבינים שברגע שהציבור בישראל יראה מה הם עושים תתעורר מחאה נגדם, לכן הם מגיבים בעוצמה לכל אזכור של האלימות המופנית נגד פלסטינים", הוסיפו.

לפי נתונים שפורסמו השבוע (3.10) ב"הארץ", ב-2019 תועדו 363 מעשי פשיעה לאומנית של יהודים נגד פלסטינים בגדה, וב-2020 תועדו 507 מעשי פשיעה. במחצית הראשונה של 2021 כבר תועדו 416 מקרים כאלה.

המשטרה ליהודים השב"כ לערבים

צוות השרים למאבק בפשיעה ובאלימות בחברה הערבית, שיוזם ראש הממשלה נפתלי בנט, החליט השבוע (3.10) כי צה"ל והשב"כ ייקחו חלק בטיפול באלימות בחברה הערבית. השרים סיכמו כמו-כן כי משרד המשפטים יקדם שורה של חוקים "שיעניקו אמצעים נוספים לגופי האכיפה השונים, לרבות חוק עונש מינימום להחזקה ולסחר בנשק". על כך הגיב יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ איימן עודה (חד"ש): "צריך להילחם בפושעים ולא בדמוקרטיה. האחריות הבלעדית על אכיפת החוק בקרב אזרחים היא המשטרה, לא ארגוני ביון וצבא. אחרי עשורים שהממשלה והמשטרה התייחסו אלינו כאל חצר אחורית, הדבר האחרון שאנחנו צריכים הוא עוד מאותו היחס: משטרה ליהודים ושב"כ לערבים".

ח"כ עאידה תומא-סלימאן (חד"ש – הרשימה המשותפת) תקפה אף היא בחריפות רבה את החלטת הממשלה בנוגע למאבק בפשיעה ובאלימות בחברה הערבית: "אסור לנצל את התפשטות הפשיעה בחברה הערבית כדי להדק את אחיזתו הביטחונית של השב"כ בנו, גם כאשר החברה שלנו מותשת בגלל שפיכות הדמים". "לא נסכים שהברירה שתעמוד בפנינו תהיה פשיעה או שלטון השב"כ", אמרה ח"כ תומא-סלימאן, שהאשימה את הממשלה באימוץ תפיסת הביטחון של קודמתה אשר ראתה בציבור הערבי "גייס חמישי ואויבים".

תומא-סלימאן הדגישה, כי ממשלות ישראל לדורותיהן ומנגנוניהן, ובראשם השב"כ, הם הגורם האחראי לעוני, לאבטלה, לפגיעה במערכת החינוך, לאספקת כלי נשק לארגוני הפשיעה ובדרך זו להתפשטות הפשיעה בחברה הערבית. "כיצד יכול הצבא, אשר מספק כלי נשק לארגוני הפשיעה, להילחם בפשע?", שאלה ח"כ תומא-סלימאן.

גם האגודה לזכויות האזרח מתחה ביקורת על עמדת הממשלה: "ההחלטה להסמיק את השב"כ לפעול בנושא הפשיעה בחברה הערבית ועבירות נשק היא לא חוקית באופן מובהק. חוק השב"כ שולל את סמכותו של שב"כ לפעול בנושא עבירות ופשיעה בישראל, שאין להן קשר לביטחון המדינה או למשטר הדמוקרטי. מדובר בפריצה חסרת תקדים ומסוכנת של גבולות המנדט החוקי של השב"כ". עוד נמסר

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע בדוא"ל

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח

כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות

המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה

הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126102

מתוך הצעת הדו"ח של הוועד המרכזי לוועידה ה-28 של מק"י

חברה וכלכלה בצל נגיף הקורונה

האחרונות עלו מחירי הדיור בישראל בין 80% ל-100%. במרכז הארץ – מרכז הפעילות הכלכלית בישראל – עלו מחירי הדירות ביותר מכפליים.

איור: הארגון לתת

מנגד, ממוצע השכר הרשמי (ברוטו, לפני הניכויים) נע סביב 11 אלף שקל. השכר הממוצע האמיתי הוא 70% מהנתון הרשמי, כיוון שממוצע השכר הרשמי מתקבל מחלוקת סך המשכורות במשק במספר העובדים תוך התעלמות מפערי השכר העצומים. כ-32% מהשכירים משתכרים שכר מינימום או פחות, ו-70% מהעובדים מקבלים פחות מ-8,000 שקלים בחודש. נוכח יוקר המחיה, אלה משכורות רעב. האפליה משפיעה ישירות גם בתחום השכר. לפי נתונים משנת 2019, בעוד ששכרם הממוצע של העובדים היהודים הוא 110% מהשכר הממוצע הרשמי, השכר הממוצע של העובדים הערבים הוא 68% בלבד מהשכר הממוצע הרשמי. אשר לאפליה המגדרית – ממוצע השכר לגברים הוא 110% מהשכר הממוצע הרשמי, ואילו השכר הממוצע לנשים עומד על 72% ממנו.

משבר הקורונה העמיק את הפערים הכלכליים-חברתיים. אך לא כולם הושפעו לרעה כתוצאה מהמשבר. למשל: הרווח הנקי של ארבעת הבנקים הגדולים (הפועלים, לאומי, דיסקונט ומזרחי-טפחות) ברבעון השני של 2021 עמד על כ-5 מיליארד שקל, קפיצה של 262% לעומת הרבעון המקביל אשתקד. בסיכום המחצית הראשונה של 2021 כבר מדובר ברווח נקי של הבנקים בגובה של כמעט 9 מיליארד שקל, לעומת 2 מיליארד שקל במחצית המקבילה בשנת 2020.

גם לפי דו"חות שפורסמו השנה, בעלי ההון ומשפחותיהם הגדילו את עושרם. הדו"ח השנתי של הירחון "דה מרקר", שיצא לאור ביוני 2021, נתן ביטוי לכך. לפי הדו"ח, סך העושר של 500 בעלי ההון בישראל (השייכים לשכבה העליונה של הבורגנות המקומית) עלה ב-32% בתקופה שבין אפריל 2020 (ראשית הקורונה) ואפריל 2021 (תחילת היציאה מהמשבר), והערך הכולל של עושרם הסתכם ב-326 מיליארד דולר, סכום שהוא כ-250% מהתקציב השנתי של ישראל.

הוועידה ה-28 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י) נערכת בצל ההשלכות של מגפת הקורונה על בריאות הציבור, כמו גם על החברה והכלכלה הקפיטליסטית. בישראל, כמו בכל העולם, העמיק המשבר את הסתירות הקיימות בקפיטליזם ובייחוד שתי תופעות מרכזיות בעידן הגלובליזציה הקפיטליסטית: ריכוז ההון בידיים מעטות והרחבת הפערים החברתיים.

המשבר החריף את מצבן של השכבות העניות, דרדר למעגל העוני גם שכבה של בעלי השכר הנמוך בקרב העובדים, ואף פגע בעובדים עצמאיים ובבעלי עסקים קטנים פרטיים או משפחתיים.

עד אמצע יוני 2021, לפי דו"ח הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, הגיע שיעור מחפשי עבודה ל-10%, ושיעור האבטלה הרשמי היה כשבעה אחוזים מכוח העבודה. הנתון לגבי האבטלה כולל את אלה שנכנסו לשוק העבודה והפסיקו לעבוד בעודם בגיל העבודה, בעוד ששיעור מחפשי העבודה כולל גם את אלה שמעולם לא נכנסו לשוק העבודה.

העלייה באבטלה – מפחות מ-4% מכוח העבודה בסוף 2019, בטרם פרצה מגפת הקורונה, לשיעורים שהוזכרו לעיל – היא אחת ההשלכות של המגיפה והמשבר הכלכלי שפרץ בעקבותיה. ראוי לציין כי מחקרים כלכליים רבים אישרו את חוסר האמינות של נתוני האבטלה בישראל. שיעור האבטלה הנמוך שנרשם בסוף 2019 נגזר מצירוף שלושה גורמים: שיעור האבטלה מתעלם מהעובדים במשרות חלקיות, בניגוד לרצונם, ומאלה העובדים עבור שכר נמוך במקצוע שאינו קשור להכשרתם המקצועית, בגלל היעדר הזדמנויות עבודה; שיעור נמוך של ההשתתפות גברים חרדים בשוק העבודה, בשיעור שאינו עולה על 50%; והמחסור בהזדמנויות עבודה לנשים ערביות – כ-40% בלבד מהנשים הערביות משולבות בשוק העבודה. לפי מחקרים אלה, שיעור האבטלה הריאלי לפני פרוץ משבר הקורונה הגיע ל-10% מכוח העבודה לפחות.

השיטה של "ייפוי" נתונים נמצאת בשימוש גם בדו"חות העוני התקופתיים. בשנים האחרונות נותרו שיעורי העוני ללא שינוי, והם עשויים אף לרדת מעט – אך לא מדובר בשינוי משמעותי. בשנים שלפני פרוץ משבר הקורונה נע שיעור העוני בציבור הכללי בין 21% ל-22% מהיחידים, ובין 18% ל-19% מהמשפחות.

בשנת 2018 עמד שיעור העוני בקרב הערבים (יחידים) על 47%, ובקרב ילידים ערבים – 58%. שיעור העוני בקרב החרדים הגיע ל-49%. שיעור העוני בקרב יהודים, כולל חרדים, עמד על כ-16%. ללא החרדים, השיעור הוא פחות מ-10%.

הוועידה מתקיימת גם בצל גל התייקרות הפוגע בציבור ברוב מדינות העולם. בישראל גורמת התייקרות לעלייה ביוקר המחיה, ובמיוחד בעלות מוצרי הבסיס והדיור. זו אינדיקציה להחמרת התנאים הכלכליים-חברתיים. מחירי המזון הבסיסי בישראל גבוהים ב-20% ממחירים הממוצע בשוקי המדינות המפותחות. פערי התיווך בין הרשתות הגדולות והיבואנים לבין היצרנים והחקלאים מאצים את התייקרות. מחירי הבשר בארץ גבוהים ב-30% מהמחירים הממוצעים בשווקים בינלאומיים. במהלך 12 השנים

מתוך הצעת הדו"ח של הוועד המרכזי לוועידה ה-28 של מק"י

פוליטיקה ומעמד בישראל

הגידול בהוצאות הביטחון והכיבוש, פוגעים בזכויות של רוב האוכלוסייה ובייחוד בעובדים ובגמלאים. כך ממשיך ליברמן לטפח שלוש מגמות קבועות בקפיטליזם הישראלי: מיליטריזציה של הכלכלה והפוליטיקה, הפחתת ההוצאה הציבורית וגידול בעושרם ובהשפעתם של הטייקונים.

ההוצאות הצבאיות, הכוללות גם את ההוצאות להתנחלויות ואת פירעון החובות ותשלום הריבית, בולעות כשליש מתקציב המדינה. נוסף לתקציב הצבאי, המאושר בחוק התקציב, מוקצבות במהלך השנה תוספות למימון הצבא. גם השנה ובשנה הקרובה, לפי מתווה התקציב, יגדלו ההוצאות הצבאיות והוצאות הכיבוש – על חשבון תקציבי הרווחה, החינוך, הדיור והבריאות.

הפרויקט הניאו-ליברלי רב-השנים בישראל הוביל להתחזקות חסרת התקדים של כמה קבוצות הון, המכונות "טייקונים". קבוצות הון אלה (מקומיות וזרות), ובהן: האחים עופר, נוחי דנקנר, משפחת עזריאלי, יוסי מימן, שרי אריסון, משפחת ורטהיים וצדיק בינו, שולטות בחברות ריאליות (מוצרים ושירותים), בחברות פיננסיות (בנקים, חברות ביטוח והשקעה), ובדרך כלל גם בתקשורת (שידורי טלוויזיה, טלפונים ניידים ואינטרנט).

השליטה של הטייקונים בהון ענק, הגדול פי כמה מהונום העצמי, הושגה באמצעות היקף אדיר של אשראי (מינוף) שקיבלו בקלות יחסית, ודרך בניית "פירמידות" – שליטה בחברות שיש להן חברות בנות, חברות נכדות וכן הלאה. הטייקונים הם הנהנים העיקריים מההפרטה המואצת של חברות ממשלתיות, לרבות חברות תשתית ושירותים ציבוריים. אף שקבוצות ההון מתחרות זו בזו, הן גם משתפות פעולה בהספקה הדדית של הון, בתיאום עמדות מול הממשלה, וביצירת מראית עין של "פעילות למען הציבור".

המדיניות הכלכלית של ממשלות ישראל, החל ב-1985, טיפחה את קבוצות ההון; התאימה את מדיניות המיסוי לצורכי התעשרותן; פעלה לצמצום ההתנגדות להן באמצעות דחיקת רגליהם של עובדים מאורגנים ועידוד העסקה באמצעות חברות כוח אדם, קבלנים וחוזים אישיים; צמצמה את קצבות הקיום של הביטוח הלאומי כדי לאלץ עובדים, ובעיקר עובדות, לעבוד במשרות חלקיות ובשכר נמוך; והתאימה חקיקה לאינטרסים של אותן קבוצות הון, למשל באמצעות חוק ההסדרים.

הפרויקט הכלכלי של "עידוד השוק החופשי", שטיפח את קבוצות ההון, היה גם פרויקט פוליטי אליו נרתמו כל מפלגות הממסד שהיו שותפות בממשלות. לכן הוא גם לווה במסע נמרץ של שטיפת מוח של הציבור הישראלי, שהעלה על נס את "ראשי המשק" ואת תרומתם לכלכלה והוקיע את "הוועדים הגדולים" ואת מדינת הרווחה, אשר "מטפחת בטלנים ופרזיטים". פרויקט פוליטי זה הוא אחד הביטויים העיקריים לשותפות הון ושלטון, או לייתר דיוק של ההון בשלטון.

השילוב הקיים בין הבנקים הגדולים, החברות הפיננסיות, התקשורת והטייקונים מעלה כל העת את רמת הריכוזיות במשק הישראלי. לפי נתונים רשמיים, אחוז בורד מהעסקים בישראל אחראי למחצית התוצר העסקי בארץ.

הוועידה ה-28 נערכת בעת ששולטת בישראל ממשלת ימין בה שותפות גם העבודה, מרצ ורע"מ. ניהול המדיניות הכלכלית הופקד בידי בעל ההון הגזען אביגדור ליברמן, יו"ר ישראל ביתנו ותושב התנחלות בשטחים הפלסטיניים הכבושים. ליברמן, נאמן לדרכו, עשה שימוש במשבר כדי לקדם מדיניות חברתית וכלכלית שביסודה התקפת על הזכויות החברתיות והעמקת המגמות הניאו-ליברליות. מדיניות זו באה לידי ביטוי בהצעת תקציב המדינה לשנים 2021-2022 ובחוק ההסדרים (שקיבלו את תמיכתן של העבודה, מרצ ורע"מ). התקציב וחוק ההסדרים, יחד עם

על מעמד העובדים ב-2021

מעמד העובדים הוא הכוח החברתי הגדול במדינת ישראל: הוא מונה כ-4 מיליון שכירים מתוך אוכלוסייה של כ-10 מיליון תושבים. הוא כולל נשים וגברים, יהודים וערבים. בעשורים האחרונים הוא קיבל אופי של "מעמד עובדים רב-לאומי", המורכב גם ממהגרי עבודה (עובדים זרים) מעשרות מדינות וממבקשי מקלט – רובם ככולם מאפריקה. למרבית עובדי ההיי-טק, העובדים הערבים ומהגרי עבודה, המהווים יחד כ-40% ממעמד העובדים, מכנה משותף: הם אינם מאורגנים, וההסתדרות אינה עוסקת בארגונם או בהגנה על זכויותיהם, וזאת בניגוד למדיניות של איגודים מקצועיים במדינות אחרות.

בשנים האחרונות חלו תמורות בהרכב הענפי של העובדים: נמשכת הירידה במספר העובדים בחקלאות ובתעשייה המסורתית, ולעומתה עלה מספר המועסקים בענפי השירותים העסקיים והציבוריים ובחברות של טכנולוגיה עילית.

מאז 1985 גרם המשטר הניאו-ליברלי להתרששותן של קבוצות במעמד העובדים, ובייחוד בקרב עובדי התעשיות המסורתיות והשירותים; לירידה חריפה במספר העובדים המאורגנים באיגודים מקצועיים; ולפיצול מעמד העובדים בכללותו, ואפילו במסגרת אותו מקום עבודה (ברכבת ישראל, שבבעלות המדינה, ובאוניברסיטאות ישנן חמש צורות שונות של העסקת עובדים). התפתחויות אלה החלישו את מעמד העובדים ובו בזמן העמיקו את ניצול העובדים והגדילו את רווחי המעסיקים, ובייחוד התאגידים הזרים.

בעשור האחרון, בייחוד מאז המחאה החברתית ההמונית בקיץ 2011, התעורר גל מחודש של התארגנות עובדים: הוקמו ועדי עובדים ונוהלה מערכה על עצם הזכות להתארגן ולעבוד במסגרת הסכם קיבוצי. בשנים האחרונות קיימת מגמה ברורה של ירידה במספר השביתות, אך גדל בהתמדה מספר העובדים המכריזים סכסוך עבודה על רקע התארגנותם ומאבקם למען הסכם קיבוצי. העובדים מתארגנים בכל המסגרות המעמדיות הקיימות ובייחוד בהסתדרות הכללית ובכוח לעובדים.

שלושת המכשולים העיקריים הקיימים בפני שינוי יחסי הכוחות המעמדיים הקיימים בישראל הם: מספר השכירים המאורגנים בארגוני עובדים נותר נמוך (כרבע מכלל העובדים); הארגון הגדול, ההסתדרות הכללית, שותף למדיניות הניאו-ליברלית של הממשלות ובעלי ההון; והפיצול בין ארגוני העובדים.

מתוך הצעת הדו"ח של הוועד המרכזי לוועידה ה-28 של מק"י

תפקידה של המפלגה נוכח המשבר

נחוץ עכשיו להפעיל את הפוטנציאל הטמון בפרויקט הפוליטי של החזית הדמוקרטית לשלום ושוויון (חד"ש), ולהשיב לשאלה: כיצד תהיה חד"ש מסגרת פתוחה יותר, מושכת ומזמינה, המסוגלת לקלוט כוחות חדשים ופעילים שלוקחים חלק במאבקים מגוונים.

על מק"י למפות את הכוחות החברתיים והפוליטיים הצפויים לנהל מאבקים בנושאים בעלי עניין משותף אתנו, להגדיר את תחומי שיתוף הפעולה ומרחב התיאום ולנסח את דרכי הפעולה.

השאלה המעשית העיקרית שתלווה אותנו בהקשר זה היא: מה עלינו לעשות כדי שהמפלגה הקומוניסטית תהיה יותר קומוניסטית ומהפכנית, וכדי שהחזית הדמוקרטית לשלום ושוויון תישא אכן אופי של חזית ותקלוט לשורותיה פעילים וקבוצות מקרב השותפויות החדשות.

תפקידנו אינו לחפש "פרויקט פוליטי" אחר, אלא לשכנע ציבור רחב בפרויקט הפוליטי של מק"י. זה הוכיח את עצמו כפרויקט הפוליטי הרלבנטי ביותר, המבוסס על שותפות יהודית-ערבית אמיתית. הפרויקט הפוליטי שלנו הפך עם השנים מקור תקווה עבור כוחות הולכים ומתרחבים בזירה הפוליטית. חלק מן הכוחות הללו, שדחו אותו והתנגדו לו בעבר, מנסים עכשיו לנסח אותו לעצמם בצל המשבר המבני העמוק של הפוליטיקה הישראלית.

אנו מבחינים בין שותפויות אד-הוק לקידום מאבקים ופעולות מחאה קונקרטיות לבין מסגרת לשיתוף פעולה פוליטי, לבין יצירת חזית או תנועה פוליטית משותפת על בסיס מטרות מינימום מוסכמות.

תפקידה של המפלגה במאבקים העממיים הרחבים הוא להשפיע על מהלכם ברוח תפיסתנו הפוליטית, המונחת ביסוד פרוגרמת המינימום של חד"ש. עיקריה של פרוגרמה זו הם המאבקים החברתיים-מעמדיים, הפוליטיים והדמוקרטיים הצודקים, לרבות המערכה לשלום צודק, לסיום הכיבוש ולמימוש הזכויות הלאומיות הצודקות של העם הפלסטיני במדינתו העצמאית בגבולות ה-4 ביוני 1967, למימוש החלטות האו"ם הנוגעות בפתרון הסכסוך, לרבות פתרון צודק לשאלת הפליטים הפלסטינים, ולמאבק לשוויון זכויות לאומי ואזרחי למיעוט הלאומי הפלסטיני בישראל.

נקודת המוצא שלנו בהשתתפות במאבקים עממיים בשטח היא שעלינו להיות גמישים מספיק על מנת להצטרף למאבקים אנטי-גזעניים ואנטי-פשיסטיים רחבים ולקחת בהם חלק מוביל. גמישות זו מחייבת אותנו להיות חדי תפיסה, יוזמים וזריזים על מנת להשפיע על התכנים של המאבקים ההולכים ומתפשטים בישראל. עלינו להשפיע בסיסמאות שלנו, בהעמקת ההכרה הפוליטית של השותפים מעבר לרצון המשותף למחות, ובמחויבות ובמסירות למאבק שמאפיין את מפלגתנו ואת בעלי בריתה בחד"ש.

בהקשר זה מוטל על הקומוניסטים לשאוף לחבר בין הפעילים השותפים במאבקים קונקרטיים לבין העמדה הפוליטית הנכונה והחדה יותר, ולקרב את השותפים למאבקים השונים למסגרות הפוליטיות שלנו – מק"י וחד"ש – ככל שניתן. קורה שאנשים מחפשים התקרבות אלינו ומחכים שנזמין אותם. עלינו לראות במהלך פוליטי וארגוני מורכב זה תפקיד שקומוניסט מבצע בראש מורם.

ישראל מצויה במשבר פוליטי מבני עמוק. ממשלת בנט-לפיד, שהוקמה בעקבות הבחירות לכנסת במאוס 2021, אינה מתמודדת עם משבר יסודי זה. למק"י נועד תפקיד מרכזי בהעמקת המודעות למהותו של המשבר ובסימון דרך המוצא ממנו.

רק שינוי דמוקרטי מהותי ועמוק בתפיסות הדומיננטיות בישראל יוכל לחלץ את החברה הישראלית מהמשבר. שינוי זה כולל את סיום הכיבוש וההכרה בזכויות הלאומיות של העם הפלסטיני, לרבות זכותו להקמת מדינתו העצמאית בצד ישראל כבסיס לשלום. לעם בישראל נחוץ כוח פוליטי המסוגל להיאבק למען שוויון זכויות לאומי ואזרחי מלא למיעוט הלאומי הערבי-פלסטיני בישראל, ואשר יילחם בכל סממני הגזענות והעלינות היהודית במדינה.

השנים האחרונות של שלטון נתניהו עמדו בסימן המחאה המדינית והחברתית הרחבה ששטפה את המדינה. המוחים ביקשו להגן על המרחב הדמוקרטי, לבער את השחיתות השלטונית ולהוקיע את הגזענות והפשיזציה של השלטון ושל המרחב הציבורי. חברי מק"י השתלבו במחאות אלה והעניקו תוכן ריקלי למחאה בגושים, בכיכרות ובצמתים בתל אביב, בירושלים וברחבי הארץ. אנו מביעים הערכה מיוחדת לפעילותם של סניפי מק"י בירושלים ובתל אביב במחאה.

עם נפילת ממשלת נתניהו והקמת הממשלה הימנית בראשות בנט נוצר מצב חדש, המטיל אחריות כבדה על מק"י ככוח מרכזי שיכול להוביל את המאבק נגד המדיניות ונגד התוכניות המסוכנות של הממשלה החדשה. כמה ממרכיבי הקואליציה בממשלת בנט – יש עתיד, כחול לבן, העבודה ומרצ – נמנו עם משתתפי מחאת בלפור, שהתמקדה בעיקר בשחיתות השלטון והעומד בראשו ולא בדרישה לשינוי הדרך והמדיניות. מפלגות אלה נמצאות כיום בלב השלטון. אפשר שאם תתעורר מחאה פוליטית נגד ממשלת בנט, ינסה הימין הקיצוני והסמי-פשיסטי להשתלט עליה.

הממשלה בראשות בנט, לפי קווי היסוד שלה, תנהל מדיניות כלכלית וחברתית ניאוליברלית קיצונית שתפגע קשות בציבור העובדים. יחד עם זאת, היא תפעל בקפדנות להוכיח שהיא ממשלה ימנית לא פחות מקודמתה בנושאים המדיניים. היא תמשיך בהעמקת הכיבוש, בהרחבת ההתנחלויות, בביתור השטחים הפלסטיניים, בהריסת בתים, במצור על רצועת עזה, בשלילת זכויותיו של העם הפלסטיני, בהעמקת ייחוד ירושלים המזרחית הכבושה, בפרובוקציות בעיר העתיקה ובמסגד אלאקצא, בהעמקת הפגיעה באזרחים הערבים כנגב ובפגיעה בזכויות הלאומיות והאזרחיות של הציבור הערבי בישראל.

המדיניות של ממשלת בנט-לפיד תפגע בחלקים נרחבים בציבור היהודי והערבי ועשויה, לכן, להוציא רבים למחאה ברחובות ובכיכרות. בהתחשב בתסכול בקרב חלקים מתומכי התנועה האסלאמית הדרומית, שהולכו שולל בידי מנסור עבאס והנהגת הרשימה המאוחדת, ניתן להניח שמחאות זעם יפרצו גם בקרב חלקים בציבור זה.

מק"י וגם חד"ש חייבות להכין את עצמן פוליטית וארגונית. עליהן לחולל שינויים מבניים, תפיסתיים וארגוניים, שיאפשרו להן להיות הכתובת להכלת כוחות חדשים, ולקלוט פעילים וקבוצות מחאה הן בציבור היהודי והן בציבור הערבי.

מתוך הצעת הדו"ח של הוועד המרכזי לוועידה ה-28 של מק"י האוכלוסייה הערבית-פלסטינית בישראל

עשרות שנים היו המלגות להשכלה הגבוהה שהשיגה מק"י במדינות הסוציאליסטיות פתח לרכישת השכלה עבור רבים בציבור הערבי. בשני העשורים האחרונים התרחבו הזדמנויות הלמידה מחוץ למדינה ואיפשרו לעשרות אלפי צעירים וצעירות לרכוש השכלה, ורבים מאלה שבו לארץ והשתלבו בשוק העבודה. גורמים רבים בממסד הישראלי כבר הבינו, גם משיקולי רווח כספי למוסדות ההשכלה הגבוהה בישראל, כי אין תועלת בהצבת חסמים בפני הדור הצעיר הערבי. עם זאת, השתלבות ערבים בעלי תואר אקדמי בשוק העבודה בתחום ההתמחויות שרכשו עדיין נמוכה מהרמה הנדרשת.

הסוגיות המרכזיות עמן מתמודד הציבור הערבי

1. **סוגיות הקרקע והדיר, ושליטת זכותם של כפרים וערים ערביים** לשטחי שיפוט ההולמים את צורכי התקופה. בשנים הראשונות לקיום המדינה הופקעו מכל היישובים הערביים בין 70% ל-80% מאדמותיהם, ובנוסף הופקעו כל אדמות הכפרים שתושביהם נעקרו. המחסור בקרקע מוביל למצב נפיץ ברוב היישובים, משום שהוא שולל מהם פיתוח מודרני של תשתיות ומתקנים חיוניים והקמה של אזורי תעשייה.

הנושא החמור ביותר בשלב הנוכחי הוא המשך המתקפה על היישובים הערביים בנגב ועקירתם הנמשכת של עשרות אלפי אנשים מבתיהם ומכפריהם. שוד זה של מאות אלפי דונמים מגביר את הצפיפות בכפרים המוכרים ושולל אפשרות להתפתחות מודרנית.

2. **הפשעה המשחוללת בחברה הערבית ומפילה קורבנות רבים** היא תוצאה של שיתוף פעולה של הממסד, החל בצמרת השלטון, עם ארגוני הפשיעה. מטרת השלטון היא לפרק את החברה הערבית מבפנים ובכך לחבל במאבקה לשוויון זכויות מלא.

התפשטות הפשיעה בחברה הערבית היא תוצאה של מדיניות. זוהי תולדה של עשרות שנות הזנחה ואפליה גזענית, עוני נרחב ומשבר חברתי-כלכלי עמוק. האזרחים הערבים, שהיו במשך שנים רבות כוח פוליטי וחברתי מתקדם, הפכו בשנים האחרונות שבויים בדאגות ממצב ביטחונם האישי.

חלק מרכזי מהבעיה היא קלות בלתי סבירה בהשגת כלי נשק. רובו המכריע של הנשק המצוי בידי גורמי פשיעה מקורו בצה"ל. ברור כי יש ביכולתם של השלטונות ליישם מקור זה במהירות וביעילות. המאבק למיגור האלימות מחייב לא רק הנגשה של השיטור והמשטרה, אלא שינוי מהותי של המדיניות.

נדרש פתרון יסודי של בעיותיה החברתיות והכלכליות של החברה הערבית, לרבות רפורמה עמוקה ויסודית במערכת החינוך; הרחבת שטחי שיפוט; יצירת מקומות עבודה הולמים ונגישים לצעירים; ומלחמה בלתי מתפשרת בכנופיות הפשע המאורגן.

3. **אפליה בחלוקת משאבים ותקציבים** בכל תחומי החיים, לרבות בתקציבי הרשויות המקומיות הערביות, תקציבי מוסדות התרבות והחינוך הערבים, ועוד.

4. **אפליה בהזדמנויות עבודה ובתנאי עבודה**, המחייבת מערכה לשבירת המצור על החברה הערבית בתחום השילוב בשוק העבודה ובעיקר בענפי תעסוקה מודרניים. דרישה זו חשובה שבעתיים לנשים הערביות, שהן קורבן מובהק של האפליה הגזענית בשוק העבודה.

נשים מפגנות נגד חוק הלאום בתל אביב. ביוזמת ועדת המעקב העליונה של הציבור הערבי (צילום: אקטיביסטילס)

לפי נתונים רשמיים, מספר האזרחים הערבים בישראל הוא כמיליון ו-650 אלף איש, שהם כ-18% מכלל האזרחים. נתונים אלה אינם כוללים את הערבים בירושלים המזרחית הכבושה וברמת הגולן הכבושה.

לפי הערכות, 85% מהערבים גרים ביישובים ערביים ו-14% מתגוררים בערי החוף ובערים המעורבות: עכו, חיפה, יפו, לוד, רמלה ונוף הגליל. מעט יותר מאחוז אחד מהאזרחים הערבים (16-18 אלף) גרים ביישובים יהודיים ברחבי הארץ.

המצב החברתי-כלכלי

האוכלוסייה הערבית ממשכה להיות השכבה החברתית-כלכלית הענייה והמקופחת ביותר בישראל. זו תוצאה ישירה של מדיניות האפליה הלאומנית והגזענית הנמשכת זה למעלה מ-73 שנים: החל באי-הגדרת שטחי שיפוט של הערים והכפרים הערבים, עבור באפליה במערכת החינוך על כל שלביה, וכלה בהזדמנויות תעסוקה ובשכר.

שיעור האבטלה בקרב הערבים בשנים האחרונות, טרם השפעות שנת הקורונה, היה גבוה פי 4-5 משיעור האבטלה בחברה היהודית. בסוף 2019 עמד שיעור האבטלה הכללי הרשמי על 4 אחוזים מכוח העבודה, אך שיעור האבטלה בקרב העובדים הערבים באותה שנה נע בין 11% ל-13%.

כל דוחות השכר שפרסמו משרד האוצר והמוסד לביטוח לאומי בשנים האחרונות מעידים על אפליה מתמשכת. בדו"ח העוני לשנת 2018, אותו פרסם המוסד לביטוח לאומי בסוף 2019, נמצא כי שיעור העוני בקרב ערבים (יחידים) היה 47%. שיעורי העוני הגבוהים ביותר נמצאים בנגב, שם חיים 14% מהאזרחים הערבים, ושיעור האבטלה בנגב נע בין 16% לבין 28% מכוח העבודה.

המגזר החלש ביותר בתחום השכר בישראל הן נשים ערביות, ששכרן הממוצע הוא כ-45% מהשכר הממוצע של כלל הנשים העובדות. שיעור הנשים הערביות המועסקות בשוק העבודה מגיע בקושי ל-40% מכלל הנשים הערביות בגיל העבודה. הסיבה הראשית למצב זה היא הגבלת הזדמנויות עבודה בשל מחסור באזורי תעשייה ותעסוקה בערים ובכפרים הערביים. רבות מהנשים הערביות העובדות נאלצות להסתפק במשרה חלקית תמורת שכר נמוך.

התקדמות רבה בתחום ההשכלה הגבוהה

בשנים האחרונות נפרצו החסמים הגדולים שהציב השלטון בדרכם של צעירים ערבים לאוניברסיטאות הישראליות. לפני

של שאלת הדיור. בין היתר הוקם אז "קו חירום" ושירות משפטי חינוכי לטובת דיירים. המערכה המרכזית הייתה נגד העלאת מחירי השכירות בדיור הציבורי. היו עובדים שהוציאו מחצית משכרם על דמי שכירות.

קלטנגר קידם ואף הצליח לחוקק תקנה לפיה שכר הדירה בדיור הציבורי לא יעלה על שליש מהכנסת העובד. בבחירות שנערכו ב-1998, המפלגה כבר זכתה ב-8% מקולות הבוחרים ומאז ועד היום התמיכה בנו רק גדלה. מכאן הסקנו שתי מסקנות: לא ניתן לקדם מדיניות שמאלית ללא עבודה בשטח; והפעילות במנגנוני השלטון – העירייה, הפרלמנט המחוזי או הלאומי – קשורה קשר בל-ינותק עם התנועות החברתיות ומאבקייהן, ורק באמצעותן ניתן לקדם חקיקה.

המצע של המפלגה הקומוניסטית מדבר בזכות רעיונותיהם של מרקס, אנגלס ולנין, מה שגרר התקפות אנטי-קומוניסטיות ארסיות מצד ראש העיר השמרני היוצא. זה לא השפיע על התמיכה בקלפי?

למרבה הפלא – לא. אנו מוכנים להתווכח על תולדות הקומוניזם והסוציאליזם. לנו כמרקסיסטים אין נושאים המהווים טאבו. אך אנו עושים זאת מיוזמתנו החופשית ולא בגלל לחצי הימין. אנו גם לא מושפעים מראייתו ההיסטורית המעוותת. אבל כאשר אנשים ניגשים אל הפעילים שלנו בשטח, או אל הדוכנים בשכונות ובמרכז העיר, איש לא מתעניין בנושאים אלה. לדעתי רוב תושבי העיר כלל לא היו מודעים לקמפיין האנטי-קומוניסטי. בשני העשורים האחרונים אנו מקיימים מגע קרוב עם אלפים ואף רבבות מתושבי העיר; הבעיות שלהם נמצאות במקום אחר.

ניצחון הקומוניסטים בגראץ טרם תורגם להצלחות בערים נוספות ברחבי אוסטריה. האם אפשר להקים זרם לאומי או אף בינלאומי של "ערים אדומות"?

מן ההכרח להבהיר נקודה מרכזית: אנו לא סבורים שניתן להפוך את גראץ לחברה סוציאליסטית בזעיר אנפין. מה שאפשר הוא לקדם מדיניות שמאלית-עקבית מלמטה. אנו משוכנעים שרק כך ניתן להציב חלופות פוליטיות בנות קיימא. פירוש הדבר: ליצור קשרים הדוקים עם תושבי העיר וגם במקומות העבודה. חשוב להוכיח לתושב ולעובד שהקומוניסטים הם ארגון יעיל לשינוי.

זה לא חדש, אבל השמאל העקבי קצת נטש דרך זו בעשורים האחרונים. יש הסבורים שבגלל שאנו "מחזיקים בדעות הנכונות" או קראנו לעומק את מרקס, את אנגלס או את לנין, אנו יכולים לנצח בכל עת ובכל מצב. אבל זה לא עובד ככה. רק באמצעות קשר יומיומי עם האזרחים, בשיח מתמיד עמם, ניתן להבין את מהות הבעיות עמן הם מתמודדים ואת הדרכים כדי להתגבר עליהן.

גם ברמה האירופית ישנם ניסיונות שניתן ללמוד מהם רבות. לדוגמא, ערים ועירות בפורטוגל אותן מנהלים הקומוניסטים מאז מהפכת הציפורנים ב-1974, או המערך המעמדי של הפעילים באיגודים המקצועיים שהקימה המפלגה הקומוניסטית היוונית. גם מפלגת העובדים של בלגיה היא דוגמא מצוינת. על בסיס פעילות באיגודים המקצועיים ובוועדי העובדים, ולאחר מכן ברשויות המקומיות, צמחה מפלגה זו לפני שנתיים לכוח פוליטי כלל-ארצי בעל השפעה רבה. אלה דוגמאות מרשימות, אבל כולן התחילו בקטן. לא ניתן לקדם חלופות פוליטיות ללא שורשים חברתיים מקומיים.

חוגגים בגראץ בליל הניצחון (צילום: השבועון פולקסטימן)

על שורשים חברתיים ושינוי פוליטי

הקומוניסטים בראשות העיר גראץ באוסטריה

הבחירות בעיר גראץ, השנייה בגודלה באוסטריה, נערכו בשבוע שעבר (26.9). ראש העיר השמרני זיגפריד נאגל החליט לפני כמה חודשים להקדים את הבחירות, והמפלגה הקומוניסטית של אוסטריה ניצחה בהן במפתיע. מתוצאות הבחירות עולה כי הקומוניסטים קיבלו יותר מ-29% מהקולות בבחירות למועצת העיר, ואילו מפלגת העם הימנית קיבלה כ-25% - לאחר שבבחירות הקודמות זכתה ב-38%. בעקבות תוצאות הבחירות הודיע נאגל על התפטרותו.

הכוח השלישי בגודלו במועצת העיר הוא הירוקים, שזכו ב-17% מהקולות. יצוין שבבחירות העירוניות שנערכו ב-2017 זכו הקומוניסטים ב-20% והירוקים ב-10%. כעת יש לשני הכוחות רוב במועצה כדי לנהל את ענייני העיר. המפלגה הסוציאל-דמוקרטית, שהייתה במשך עשורים מפלגת שלטון בעיר ובמדינה, זכתה רק ב-9% מהקולות.

בעקבות הבחירות פרסם האתר האמריקאי "ג'קובין" ריאיון עם רוברט קרוצר (34), הנבחר הצעיר ביותר במועצת העיר ומספר 2 ברשימה הקומוניסטית, שכינה עד עתה כמנהל תחום הבריאות והאשפוז הביתי במחלקת הרווחה העירונית. להלן קטעים מתוך הריאיון.

איך אתה מסביר את העובדה שהקומוניסטים זוכים באחוזים בודדים בבחירות לפרלמנט, אבל דווקא בגראץ הם גורפים יותר מ-20% מהקולות מאז תחילת שנות ה-2000?

התשובה נעוצה בכך שמאז תחילת שנות ה-90, תקופה קשה מאוד לתנועה הקומוניסטית, חיפש ועד המחוז של המפלגה דרכים להתמודד עם המשבר. אחת הסיסמאות שאימצנו אז הייתה "המפלגה הקומוניסטית – הכלי המרכזי להתמודדות עם קשיי היום-יום, המפלגה המשרתת את יעדיה של תנועת הפועלים". בין היתר עשתה המפלגה רבות למען שוכרי הדירות. מזכיר המחוז דאז, ארנסט קלטנגר, פעל רבות למען תושבי שכונות העובדים וצבר אהדה רבה בקרבם. הוא היה מוכן תמיד להושיט עזרה, בכל מקום. עד היום יש המזכירים איך הוא אישית שיפץ דירות יחד עם הדיירים. אבל הוא לא היה עובד סוציאלי, אלא קידם את הפוליטיזציה

מאז שהלייבור בראשות קורבין נחלה את ההפסד הקשה ביותר מאז בחירות 1935, שוטף גל אנטי-דמוקרטי ימני את המפלגה ומחזיר אותה שנים לאחור, לתקופת "הניו-לייבור" של טוני בלייר וגורדון בראון. בתקופה שלטונה של "הניו-לייבור" קידמה הנהגת המפלגה שורה של מהלכים ניאו-ליברליים שפגעו בארגוני העובדים ביוזמת יו"ר הלייבור דאז, טוני בלייר. כל סעיפי המצע שדרשו הלאמה של תעשיות ותשתיות וחיוק מעמדן העצמאי של וויילס וסקוטלנד הוצאו ממנו. ממשלת בלייר חיזקה רק את "מעמדו העצמאי" של הבנק המרכזי, כמצוות הכלכלנים הבורגנים.

יש הטוענים שכיום, בדומה לאז, הלייבור היא למעשה שתי מפלגות שונות: הלייבור של חבריה והסיעה הפרלמנטרית הפועלת בניגוד לרצונם של רוב הפעילים. מבקריו של סטרמר מצביעים על כך שמנהיג מפלגתם אינו מציע חזון אלטרנטיבי למעמד הפועלים הבריטי, אלא מתמקד בשלילת עמדות השמאל במפלגה.

שעה שבריטניה סובלת ממחסור במוצרי יסוד ומשיבושים באספקת הדלק בעקבות הפרישה מהאיחוד האירופי שהובילה ממשלתו השמרנית של בוריס ג'ונסון, הנהגת הלייבור אינה עוסקת בביקורת על הממשלה אלא במתקפה על האגף השמאלי של מפלגתה שלה. זאת, בעוד שמפלגות סוציאל-דמוקרטיות בארצות אחרות באירופה דווקא פונות שמאלה ומתחזקות.

חברי לייבור רבים שואלים מדוע המפלגה שותקת. הרי זו העת להפיל את הממשלה השמרנית ולקדם שינוי. אנשי הממסד של הלייבור, שנבחרו כביכול כדי "לתקן את נזקי קורבין", עלולים לגרום למפלגה ההבאה של המפלגה. מסקרים עולה כי בבחירות הבאות תמשוך אמנם הלייבור בראשותו של סטרמר חלק מקולות השמרנים, אך תאבד תמיכה בציבורים אחרים. אין בסקרים ולו רמז לכך שהמפלגה עשויה לשוב לשלטון בקרוב.

יצוין שקורבין, המוסיף לכהן כחבר פרלמנט, לא חוסך ביקורת מהנהגת המפלגה הימנית, וממשיך להתנגד למכשולים שהיא מציבה בפני אנשי השמאל במפלגה.

בתקופתו של קורבין התארגנה הלייבור מחדש, בנתה הנהגה חדשה של פעילים שצמחו מהשטח, הקימה תנועות חוץ-פרלמנטריות ופנתה אל הציבור. לדברי קורבין, כיום מסתגרת המפלגה ומקווה שהקולות יגיעו מעצמם.

המפלגה בראשותו של קורבין פרסמה מצע ארוך ומקיף העוסק בכל בעיות החברה הבריטית, מזכויות עובדים ועד משבר האקלים ויחסי החוץ של הממלכה המאוחדת. אולם בבחירות שנערכו בשנת 2019 התרסקה הלייבור על רקע שאלת הפרישה מהאיחוד האירופי. המפלגה אימצה עמדה לא החלטית ביחס לברקזיט, וקראה לערוך משאל עם נוסף כדי להכריע בנושא – עמדה שהייתה תולדה של פשרה בין הפלג השמאלי של המפלגה לבין זה הימני.

המהלכים שנקטו היו"ר סטארמר ותומכיו בשנתיים האחרונות דחפו רבים מהפעילים הצעירים במפלגה לייאוש מהאפשרות לחולל שינוי פוליטי בבריטניה בעתיד הנראה לעין.

בתהליכים דומים ניתן להבחין גם בישראל, במפלגת העבודה ובמרצ. מפלגות אלה אינן מצטיינות, בלשון המעטה, בחיבור בין הפוליטיקה הממסדית לבין החברה האזרחית והציבור הרחב. בעידן הקפיטליזם הניאו-ליברלי, מפלגות הדוגלות במאבק למען הסביבה, זכויות האזרח וזכויות העובד אינן יכולות להסתפק בבניית מנגנון נאמן ליו"ר. תפקידן הוא להציע חלופה ראויה לשלטון הימני ולהיאבק למימושה.

זהר אלון

כרזה של מפלגת הלייבור הבריטית: "הלייבור עומדת לצידם של כוחותינו המזוינים"

כמה תובנות על העבודה ומרצ

צייד מכשפות במפלגת הלייבור

במפלגת הלייבור הבריטית ממשיך מסע הרדיפה אחר פעילי השמאל, תומכיו של מנהיג המפלגה לשעבר ג'רמי קורבין. "הקורביניסטים" מגורשים בהדרגה משורות המפלגה מאז היבחרו של יו"ר המפלגה החדש, קיר סטרמר. סטרמר הימני, המייצג את הפלג הממסדי והשבע של המפלגה, הוביל שורה של מהלכים שנויים במחלוקת שיחזקו את קולם של חברי הפרלמנט הסרים למרותו על חשבון כוחם של החברים מן השורה.

לדברי מאמר המערכת של העיתון "מורנינג סטאר" הסוציאליסטי, הנאום שנשא סטרמר בפני חברי המפלגה בוועידת המפלגה האחרונה היה "תוקפני, ריקני, נדוש, המשך ישיר להתקפה על חברי המפלגה והפעילים ביותר". בטור דעה בעיתון "גרדיאן" הבריטי דווח כי מתנגדיו של סטרמר אפילו גורשו מאסיפות ציבוריות. העיתונאי אואן ג'ונס כתב כי סטרמר, שהבטיח לאחד את המפלגה, שיסע ופילג את שורותיה.

ועידת הלייבור נגד הכיבוש

במפתיע ובהתנגדות הנהגה, הצליחו צעירי הלייבור במהלך ועידת המפלגה, שנערכה בשבוע שעבר, לקדם הצעת גינוי לכיבוש הישראלי של השטחים הפלסטיניים.

ההחלטה, שנתקבלה ברוב קולות, קוראת להפסיק את הסחר בנשק בין בריטניה לישראל. עוד היא קוראת למפלגה לקחת חלק פעיל במערכה למען זכויות העם הפלסטיני ועצמאותו. יצוין כי ההחלטה, הדורשת לשים מייד קץ לכיבוש, קיבלה את תמיכתם של נציגי האיגודים המקצועיים.

המתייחסים לאתגרים האקולוגיים בהקשריהם המקומיים. לדברי גוהלר, "התערוכה עוסקת ברבדים שונים של משבר האקלים ושל קיימות, ביניהם: זיהום, מחסור במים, כריתה ובירוא יערות, שינויי האקלים ואובדן המגוון הביולוגי – רבדים שונים אלה ואחרים משפיעים באופן ישיר על היקום שבו אנו חיים.

"המונח 'משבר האקלים' נועד להמחיש את דחיפות הטיפול בנושא. היום, יותר מתמיד, על רקע השריפות והשיטפונות שפוקדים את העולם ומתדפקים על דלתנו, עלינו לפעול במהירות ובנחישות על מנת לצמצם את טביעת הרגל האקולוגית שלנו".

התערוכה נועדה לקדם חזון של חיי קיימות. היא מדגישה את הרעיון שכל אדם יכול להיות חלק מהמהפכה ולפעול להצלת האקלים.

במסגרת שיתוף פעולה ייחודי, חברו המוזיאון "על התפר" והמרכז לאמנות עכשווית "פירמידה" בחיפה, כדי לתת במה משותפת ונרחבת לתערוכה בינלאומית אחת, "אשר נושאת על דגלה מסר של חיי קיימות, ומעלה לדיון נושא כה אקוטי לחיינו ולחיי הדורות הבאים". במוזיאון "על התפר" הדגישו: "ירושלים וחיפה, שתי ערים מעורבות דומות אך שונות, מתמודדות עם מציאות של קיום משותף במרחב מורכב ומאתגר. כולנו חולקים אותו כדור, ללא הבדלי דת, מגדר, גזע ולאום, ומחובתנו לשמור עליו, לגשר ולפעול יחד לטובת מטרה משותפת". נעילת התערוכה ב-30 בנובמבר.

יוסי אבו

"בוויכוח", יצירה המוצגת בתערוכה

סרט: אם בחיפוש אחר בנה שהצבא חטף

קולומביה, 1998. אמפארו, אם יחידנית לשניים מגיעה הביתה בתום משמרת לילה ארוכה ומוצאת דירה ריקה. היא מגלה שבנה בן ה-18 נפל קורבן לפשיטה צבאית ונחטף. נותר רק יום אחד עד הטרנספורט המיועד, ונראה שגורלו נחתם. ואולם, מאכער רודף בצע טוען בתוקף שתמורת סכום אסטרונומי יש ביכולתו לשנות את הגזירה. על רקע השחיתות הפושה בכל פינה, יוצאת אמפארו למסע נגד הזמן לגיוס המזומנים ולהושעת בנה. סרט הביכורים של סימון מסה סוטו, שהוקרן במסגרת שבוע הביקורת בפסטיבל קאן, הוא דרמה רבת עוצמה. הסרט, הפקה חדשה (2021), קולומביה, שוודיה, קטאר), דובר ספרדית עם תרגום לעברית. הוא יוקרן בסינמטק תל-אביב בשבת הקרובה, 9 באוקטובר, וביום שני, 11 באוקטובר.

תוכנית המנויים של מכתוב

עד סוף אוקטובר יינתנו הנחות למנויים חדשים לסדרת מכתוב של מכון ון ליר, המביאה לקדמת הבמה ספרות ערבית מתורגמת לעברית. במסגרת הסדרה מתורגמים סיפורים, רומנים ויומנים היסטוריים סוחפים ומרתקים, במודל ייחודי של דיאלוג ועבודה משותפת בין ערבים ויהודים. הסדרה נועדה להביא את המזרח התיכון לקורא העברי בשפתו. המנוי כולל: ארבעה ספרים בשנה לבחירה, שני קובצי שירה מתנת מערכת מכתוב ושפות בקהילת מכתוב – להימנות עם הראשונים שמקבלים סיפורים קצרים, שירים ומסות שתרגמו מתרגמי מכתוב ומידע על ספרים חדשים שרואים אור בסדרה.

המוזיאון "על התפר"

תערוכה בי-ם על משבר האקלים

המוזיאון "על התפר" הירושלמי, המגדיר עצמו כמוזיאון חברתי לאמנות עכשווית, מציג תערוכה בינלאומית על משבר האקלים תחת הכותרת "דוגמא לחיקוי – מסעות בין אסתטיקה לקיימות".

זו תערוכה נודדת שאצר אדריאן גוהלר בברלין. התערוכה, שהגיעה לירושלים בחודש שעבר, מאגדת בתוכה כמה מהקולות הבולטים באמנות הבינלאומית והמקומית בת זמננו. בתערוכה מצגים 102 אמנים ואמניות מ-27 מדינות ובהן ישראל, גרמניה, סין, ארה"ב, קובה, מקסיקו, ברזיל, צ'ילה, פולין, אפגניסטן, צרפת, דנמרק, ברזיל, ספרד, דרום אפריקה, שווייץ, הולנד ודרום קוריאה. התערוכה הוצגה לראשונה בברלין בשנת 2010, ומאז נודדת ברחבי העולם. בכל מקום בו היא מוצגת, חוברים לתערוכה כמה אמנים מקומיים,

זוכרים את אוקטובר 2000

ח"כ מאזן גנאיים (רע"מ), לשעבר ראש עיריית סכנין, נכח באזכרה בבית הקברות אבל לא השתתף בעצרת. חברת הכנסת היחידה מרע"מ שנכחה בעצרת הייתה אימאן ח'טיב-יאסין, שלא נאמה על הבמה.

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

סוספיריה / דריו ארג'נטו

1977, איטליה, 98 דקות (איטלקית; תרגום לאנגלית)
מוצ"ש, 9.10, בשעה 20:00; אחד העם 70, תל אביב

חד"ש - סניף תל אביב

השקת התרגום העברי לספר "חזבאללה והגמוניית המקאומוה" מאת **עבד אלקאדר כנאענה**
יום שלישי, 12.10, בשעה 20:00; אחד העם 70, תל אביב

פודקאסט - גל חד"ש

פרק מס' 53: "מגדלים באוויר", בנושא תכנון עירוני ומשבר האקלים; בהשתתפות **עומר רז**
ניתן להאזין לכל פרקי גל חד"ש באתר "זו הדרך"

אלפים, בהם חברי הכנסת של הרשימה המשותפת וחברי הנהגות מק"י וחד"ש, השתתפו בסוף השבוע (2.10) בעצרת המרכזית שארגנה ועדת המעקב העליונה של הציבור הערבי בסכנין לציון 21 שנים לאירועי אוקטובר 2000, בהם נהרגו 13 מפגינים מימין כוחות הבטחון. העצרת נערכה לאחר שבמהלך היום ביקרו משלחות של נציגי מפלגות, ראשי ערים, וחברי ועדת המעקב בראשות מוחמד ברכה באתרי ההנצחה בערים ובכפרים בהם נהרגו מפגינים: ג'ת, אוס אל-פחם, מועאווייה, נצרת, עראבה, כפר מנדא, כפר כנא וסכנין.

העצרת בסכנין החלה באגדרטה להנצחת אירועי אוקטובר בעיר. בתהלוכה שנערכה לקראת העצרת בלטה נוכחות גדולה של צעירים שהניפו דגלי פלסטין וקראו לסיום הכיבוש, לסיום האלימות והפשע המאורגן בחברה הערבית ולשחרור האסירים הפלסטינים. במהלך העצרת תקף ברכה את ממשלות ישראל, שסיכלו כל סיכוי לשלום באמצעות מדיניות ההתנחלויות, הריסת בתים, והפלישות החוזרות ונשנות למתחם אל אקצא. ברכה הדגיש שלמרות שדונלד טראמפ כבר אינו נשיא ארה"ב, "עסקת המאה" ממשיכה להתקדם בשטח. ברכה יצא נגד האלימות המשטרתית והמתקפות הגזעניות על האזרחים הערבים בחסות הממשלה.

בעקבות העצרת פרסמה חד"ש הודעה, בה נאמר: "21 שנים אחרי, השלטון והמשטרה עדיין רואים באזרחים הערבים אויבים, ועדיין מעמיקים את מדיניות הדיכוי והאפליה. ממשלת בנט – בתמיכת מפלגות השמאל הציוני והתנועה האיסלאמית – ממשיכה במדיניות נתניהו להנצחת הכיבוש והעמקת ההתנחלות, ובפרובוקציות בירושלים המזרחית ובמסגד אל-אקצא".

עוד נמסר בהודעה: "האירוע צוין בסימן המאבק בפשיעה בחברה הערבית, שכבר גבתה השנה יותר ממאה קורבנות. הפשיעה האלימה אינה מכה משמיימת, וגם לא תקלה בתפקוד המשטרה – זהו תוצר של מדיניות גזענית שרואה בערבים אויבים. המאבק בפשיעה ובאלימות הוא חלק מהמאבק הכולל נגד הכיבוש והפשיזם. זהו מאבקו של הציבור הערבי ושל הכוחות הדמוקרטים היהודים למען חיים שפויים – לכולם".

יצוין שבעצרת בסכנין בלטה היעדרותו של יו"ר רע"מ, ח"כ מנסור עבאס, במיוחד אחרי התקרית המביכה של ביטול ביקורו של ראש הממשלה נפתלי בנט באוס אל-פחם על רקע חשש של אנשי בנט מהפגנות נגדו על רקע יום הזיכרון לאירועי אוקטובר.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית הוועד המרכזי

חברים וחברות,
עמיתים ועמיתות,

הוועידה ה-28 של מק"י מתקיימת אחרי ארבע מערכות בחירות אינטנסיביות לכנסת שהביאו להקמת ממשלה חדשה. ממשלת "שינוי" שבראשה עומד איש אחר, והרכבה אחר, אבל ממשיכה באותה דרך ימנית, קפיטליסטית, ולאומנית של ממשלות נתניהו.

מק"י מאמינה ששותפויות בונים בשטח, במאבק ובדיון, ומתוך אינטרסים משותפים. הוועידה ה-28 תעמוד בסימן הרחבת השותפויות למאבק בממשלה ובימין, ולמען סוציאליזם ושלוש.

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית מתכבד להזמין אתכם להשתתף באירוע הפתיחה של הוועידה ה-28 של מפלגתנו, אירוע הפתיחה יתקיים ביום חמישי, ה-7 באוקטובר 2021, בשעה 19.00 בגן אירועים אלביר, שפרעם.

בתכנית האירוע:

- ♦ דברי פתיחה
- ♦ דו"ח פוליטי
- ♦ ברכות
- ♦ מופע אמנותי

בכבוד רב
עאדל עאמר
מזכ"ל המפלגה

